

1922, že byl doručen 3. prosince 1924 a že se stal splatným dne 3. ledna 1925, tedy za úpadku. Osobní daň z příjmu stihá osobně úpadce, avšak hospodářsky lpí na podstatě nebo její výtěžcích. Stanoví-li § 46 čís. 1 konk. ř., že dluhy podstaty jsou všechny výlohy spojené s udržováním, se správou a s hospodařením s ní včetně daní a jiných veřejných dávek podstaty se týkajících, které se stanou za úpadku splatny, jest za to míti, že tento zákonný předpoklad pro přihlášenou osobní daň z příjmu jest splněn.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud pokládá za rozhodující, že platební rozkaz, jímž daň byla předepsána, stal se právoplatným dnem 3. ledna 1925, tedy po vyhlášení úpadku. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. § 46 (1) konk. ř. praví sice, že k dluhům podstaty patří daně, podstaty se týkající, které se stanou za úpadku splatny, avšak toto ustanovení dlužno vykládati ve spojení s předcházející větou, dle níž jsou dluhy podstaty jen takové výlohy, které jsou spojeny s udržováním, se správou podstaty a s hospodařením s ní. Z toho plyne, že slovy »které se stanou za úpadku splatny« míněny jsou daně, které připadají na dobu po vyhlášení úpadku, poněvadž jen tyto lze zařaditi mezi výlohy, spojené se správou podstaty a s hospodařením s ní, tak že daně, které sice byly předepsány teprve po vyhlášení úpadku, které však připadají na dobu předcházející, nelze pokládati za dluhy podstaty.

Čís. 5098.

Byly-li při výkonu exekuce porušeny velící předpisy §§ 253, 262 ex. ř., přísluší stížnost podle §u 68 ex. ř. také třetím osobám a podle §u 66 ex. ř. i rekurs do usnesení, jímž bylo o takové stížnosti podle §u 68 ex. ř. rozhodnuto.

Tomu nevádí předpis §u 37 ex. ř., jenž jest jediným a výhradním ochranným prostředkem pro třetí osoby tehda, když exekuce byla provedena zákonitě.

(Rozh. ze dne 9. června 1925, R I 480/25.)

V exekuční věci proti Jaromíru M-ovi zabavil výkonný orgán nákladní automobil, stojící v garáži Alfreda G-a, bez jeho vědomí a svolení. K žádosti Alfreda G-a, v niž tvrdil, že jest vlastníkem zabaveného auta, soud první stolice exekuci ohledně auta zrušil a nařídil jeho vrácení Alfredu G-ovi, vzav za prokázáno, že v době zabavení bylo auto uschováno v garáži žadatele a také v jeho uschování a že tento nebyl k vydání ochoten. Dospěl proto k názoru, že výkon zabavení odporuje předpisům §u 253 odstavec první a 262 ex. ř. a pol. 65 instrukce pro výkonné orgány, důsledkem čehož exekuci obdobou §u 39 čís. 2 ex. ř. zrušil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a zamítl žádost Alfréda G-a. D ů v o d y: Žádost Alfreda G-a vyřídil první soudce ja-

kožto stížnost ve smyslu §u 68 ex. ř. Vzhledem k jejímu obsahu a k jejímu konečnému návrhu zajisté právem. Ale výsledek, k němuž první soud dospěl na základě konaných šetření, nepokládá rekursní soud za správný. Naopak přisvědčuje názoru stěžovatelky, že tu vůbec nebylo důvodné příčiny k stížnosti dle §u 68 ex. ř., nýbrž že, je-li Alfred G. toho mínění, že auto jako jeho vlastnictví nebylo zabaveno, měl se žalobou vylučovací bránit proti provedení exekuce. Ze šetření především vysvítá, že povinný sám zabavené auto označil výkonnému orgánu jako své vlastnictví a že patrně proto bylo auto také zabaveno. Udal-li tedy povinný sám to výkonnému orgánu, mohl tento zajisté býti toho mínění, že auto jest skutečně v držení povinného, a o to jediné se jedná při výkonu zabavení. Nebylo proto povinností výkonného orgánu, by konal ještě další šetření o tom, zda auto také skutečně jest v držení povinného a jaký jest snad jinak ještě právní poměr ohledně auta. Dlužno přenechatí Alfredu G-ovi, by případná práva na auto uplatňoval žalobou dle §u 37 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud neposoudil správně otázku oprávněnosti Alfreda G-a ku stížnosti podle §u 68 ex. ř., uznáv, že jde jenom o vlastnické nároky, které by mohl Alfred G. uplatnití jediné žalobou podle §u 37 ex. ř., a že proto nemá odůvodněné příčiny ku stížnosti podle §u 68 ex. ř. Podle §u 253 ex. ř. může býti exekuce zabavením na movitých věcech vykonána pouze tehda, jsou-li tyto věci v dlužníkově moci, kdežto na předměty v moci třetích osob jest tato exekuce podle §u 262 ex. ř. jenom tehda přípustna, když k ní třetí osoby svolí. V tomto případě zjistil soud první stolice, že na návrh vymáhající strany zabaveno bylo auto, které nebylo v moci dlužníka, nýbrž Alfreda G-a, a tu ovšem s hlediska §u 68 ex. ř., jak první soud uvádí zcela případně a správně, otázka vlastnictví jest bez právního významu, naopak sejde jediné na tom, že výkon exekuce nebyl proveden zákonitě, že porušeny byly při něm shora uvedené a velící předpisy §§ 253 a 262 ex. ř. V takovém případě zákon dopouští stížnost podle §u 68 ex. ř. také třetím osobám, a podle §u 66 ex. ř. i rekurs do usnesení, kterým bylo o takové stížnosti podle §u 68 ex. ř. rozhodnuto. Nepříčí se tomu předpis §u 37 ex. ř., neboť žaloba podle §u 37 ex. ř. jest jediným a výhradním ochranným prostředkem pro třetí osoby tehda, když exekuce provedena byla zákonitě (§§ 253 a 262 ex. ř.). Pokud jest rekursní soud v tomto případě ohledně zákonitého provedení exekuce jiného mínění, uznávaje, že ony předpisy nebyly porušeny, protože dlužník výkonnému orgánu označil auto jako své vlastnictví a že proto mohl výkonný orgán předpokládati, že je auto také v dlužníkově držení, nelze tento názor schváliti, když bylo soudem první stolice zjištěno, že auto v době zabavení nebylo v moci dlužníka, nýbrž Alfreda G-a, a že Alfred G. nesvolil ku jeho zabavení.

Čís. 5099.

Sudiště dle §u 88, odstavec druhý, j. n.

Vrácena-li faktura s tím, že se zásilka pozastavuje nebo že se fakturované zboží jako neobjednané odmítá, týká se odpor též doložky su-